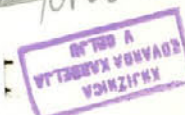

Slovensko ljudsko gledališče Celje

1119810082

Milan Kleč

Hajka (poskus avtobiografije)

Slabo vest imam. Počutim se izgubljenega kot že dolgo ne. Zakaj sem ga vendar nahrulil v teh težkih časih?! Moj črni maček je edini obdržal trezno glavo v tej podivjani družbi. Ampak zakaj je pripeljal s seboj tisto mlado zajklo?! Tega nisem mogel prenesti. Razumem, da privede mačko, ampak z zajklo. To se ne spodobi. Ali

Milan Kleč in Andrej Medved

tudi on pije ali kaj?! Na skrivaj? Vse to sem mu vrgel v obraz in mu energično zabičal, da kurbarije v svojem zatohlem šotoru ne bom prenašal. Potem sem jih pa slišal. Ni se še vrnil, užaljenec Pravzaprav nisem v stanju, da bi lahko karkoli napisal o sebi. To se mi upira. In nikogar tudi prav nič ne briga. Niti mene.

Celjsko gledališče je poizvedelo: Milan Kleč, roj. 11. 10. 1954, samostojni umetnik, Ljubljana, Fabianijeva 17.

Milan Kleč

Medved, ali pa še krajše (sinopsis za risanko)

Ali pa še krajše. Po opisu, po dolžini pa nekoliko daljše. Možaka na postaji. Železniški postaji. Stari. Zima je. Ovita sta v kožuhe in šale. Oster mraz. Vihar reže. Pričakujeta vlak. Pričakujeta kdaj bo prisopihal vlak. Gledata na uro postaje. Zasneženi tiri. Nikjer ni nikogar. Za njima postaja, pred njima pa gozdovi.

Ne pogovarjata se ali pa. To nas ne zanima. Vse skupaj je kot tale izjava: danes bo lepo vreme, ker se krave nizko pasejo. Tiri prihajajo iz ovinka. Tedaj se zgodi: iz ovinka prisopiha medved. Da, medved. Kako da bi namesto vlaka prisopihal medved. Možaka jo ucvreta v gozd. V sneg.

Medved malo počaka, kot malo počaka tudi vlak. Saj je to končno postaja. Dovolj postanka. Medved jo odsopiha naprej.

Seveda pride iz postaje ob medvedovem prihodu postaje načelnik, ki medveda pozdravi s tisto železniško palico in mu da potem tudi signal za odhod. Saj vemo, da ne bomo preveč razpredali.

SEZONA 81 82

GLEDALIŠKI LIST 1

Cena 10 dinarjev

MEDVEDKA OB ŽIVLJENJE, LOVCI OB PUŠKE IN DENAR

Lovci iz Titovega Užica v krivolovu ubili medvedko — Lovska družina zahteva 200 tisoč din

TITOVO UŽICE, 12. aprila — Ne oziraje se na lovsko strast in trofeje si štirje lovci iz Titovega Užica verjetno ne bodo nikoli več razdelili ustreli medvedko. Gre za 48-letnega Milana Jovanoviča, profesorja izobraževalnega centra "Radioje Marič", 45-letnega Milana Jovanoviča, delavca iz gostinske delovne organizacije "Sloga", 31-letnega Milica Jovičiča, delavca v podjetju "Jedinstvo", in 47-letnega Obrada Ceroviča, delavca iz trgovinske organizacije Gradina. Zadolovljeno, ki so si ga privoščili 15. novembra lani, ko so ustrelili medvedko, težko 170 kilogramov, jih bo stalo okoli 220.000 dinarjev (22 milijonov starih dinarjev).

Občinsko javno tožilstvo je štirje lovce obtožilo in senat občinskega sodišča v Titovem Užicu, ki mu je predsedoval sodnik Milovan Mitrovič, je izrekli kazni za kaznivno dejanje, nezakonit lov, piše Politika. Prvi obtožene Milan Jovanovič bo moral plačati 7000 dinarjev, po pet tisoč pa Mitun Kovanovič, Milica Jovičič in Obrad Cerovič. Hkrati jim bodo odvzeli tudi orožje.

Poleg denarne kazni bodo morali štirje lovci solidno poravnati tudi škodo lovski družini "Aleksa Pejovič" v Titovem Užicu, skupaj več kot 200 tisoč dinarjev. Po oceni sodnih izvedencev in cenilcev je lovška trofeja oziroma kožuh odstreljene medvedke vreden 6000 dolarjev ali

177.200 dinarjev, z mesom vred pa 201.200 tisoč dinarjev.

Med glavno preiskavo so se obtoženi lovci poskušali zagovarjati, češ da so medvedko, ki je delala škodo, ranili v vasi Jablanici na Zlatiboru in da je s svojimi mladitci, čeprav ranjena, prehodila še sedem kilometrov; sledili naj bi ji in jo potem ustrelili. Tej njihovi lovski zgodbi sodišče ni verjelo, ker se je izkazalo, da so medvedko ubili pred njenim brijem na Pustem brdu v Mokri gori, kar je opazil eden od lovcev v vasi in jih nemudoma prijavil. Da bi zabrisali sled, so lovci mrtvo medvedko skрили v avtomobil in se v Titovo Užice vrnili prek Priboja.

KOLOFON

Slovensko ljudsko gledališče Celje. Milan Kleč: Polka. Krstna uprizoritev. Predstavnica umetniški vodja Goran

Schmidt. Urednik Janez Žmavc. Naklada 1000 izvodov. Tisk Cinkarna Celje. Oblikovanje Evita Lukež, Ejti Stih.

WANTED

JADRANKA TOMAŽIČ

STANKO POTISK

pogrešana od poletja 1981, domnevno je v Slovenskem mladinskem gledališču v Ljubljani. Kdor jo bo videl, naj čimprej sporoči SLG Celje ali najbližji postaji. Posebni znaki Zna-na igralka Oblečena Vrni se domov! Piši! Kdaj prideš?

zapustil Celje poleti 1981. Vse kaže, da je šel čez mejo. Skriva se v vlogi direktorja mariborskega teatra. Posebni znaki: Igralec. Igra več vlog. V Celju se je dal umoriti kot kralj Klavdij. Samo da je živ! Pa da bi se kmalu spet vrnil! Kdor ga vidi, naj mu da ta list! Velja kot vabilo trajne vrednosti.

POD SLAVNIKOM UPLENILI MEDVEDA

KOZINA, 18. maja — Lovska sreča se je v petek zvečer nasmehnila Franku Legiši, lovcu družine "Kojnik" iz Podgorja, ki je na čakališču Jenčerija pod Slavnikom ustrelil več kot 200 kilogramov težkega medveda.

Kosmata "počast" s Slavnika je že dva tedna bila tema pogovorov med vaškani Podgorja in Jelovca. Pred desetimi dnevi je namreč medved raztrgal ovčarju iz Bosne tri osle, ki so se pasli pod Slavnikom, nekaj dni kasneje pa še dve ovci. Sofer tovarnjaka pa je izjavil, da je med potjo zagledal celo pet medvedov skupaj.

V petek zvečer se je Franko Legiša odpravil na čakališče, kjer je medved raztrgal osle. Ko se je že mračilo, sta se pred njim pokazala dva medveda. Lovce je streljal na večjega in ga ubil. Odstrel medveda je dovolila področna lovška zveza Koper.

TRGOVSKA DELOVNA ORGANIZACIJA TEKO p.o. 63000 Celje, Gubčeva 2

VELEBLAGOVNICA T CELJE PRODAJALNE

salon novost dom posrednik kekec zagreb

Režija Franci Križaj
Dramaturgija Aleksander Zorn
Scenografija in kostumografija
Ejti Stih
Maske Prečo Papič
Lehtor Majda Križaj
Koreografija Jaka Hafner

Slovensko ljudsko gledališče
Edje sezona 81-82

Milan Kleč
Polka

Igrajo:
Bartolič
Starho
Anica Tavron
Parte Mojot
Olga Centrik
Valter Centrik
Rdeča krpica
Volk
Medved
Lovec
Beš
Vodil
Gospodična
Bikelniki in obiskovalci
kraljskega vrta

Janek Bermek
Kvone Agrek
Anica Humrova
Peter Bošnjanič
Jana Trnidova
Joko Pristor
Milada Halekčeva
Janek Starina
Borut Aljgerič
Miro Podjed
Mitja Arsenjuki
Bogomir Veraš
Nada Božičeva
Marijana Krošova
Mija Mencigova
Bruno Baranovič
Drago Kastelic
Igor Lancin
Kruške, med in kri

Kristna uprizaritev

Vodja predstave Ljuba Šubotić
Repetitor Ernestina Popović
Eni Stanko Jost
Razsvetljava in tehnično
vodstvo Bogo Les
Trizerska dela Vera Pristor
Krojaška dela pod vodstvom
Jekice Korenovic
Adija Kalcinika
Orski mojster Vili Korošec

Ob še enem začetku neke sezone **Goran Schmidt**

V nasprotju med tekom sveta in proklamiranimi vrednotami, med ohranitvijo in samomorom, med bedo zlomljene eksistence in nestimuliranim iskateljstvom, med publiko in kritiko, med osebnim ustvarjalnim zadovoljstvom in privatističnim zihraštvom, med biti umetnost in delati se umetnost, je razpeta tudi vsakršna programska politika in poetika. Kar nam opredeljuje kot človeka vredno življenje, je v nas Antigone; kar nas ohranja pri življenju, je v nas Haimona; zmaguje pa seveda Kreon. In s to vednostjo o svetu, v katerem je človek razklan, sam, odtujen, v zagovarjanju človečne etike in morale smešen, naj se program torej giblje na samem ostrem robu: gledališče mora živeti, da lahko izreka to resnico, edino in žal očitno dokončno. Izreka pa naj jo s svojo poezijo, z gledališko poezijo: gledališka umetnost ni interpretacija sveta, ni predrugečevanje sveta, ni razlaga sveta, še manj seveda posnetek sveta: gledališka umetnost je kot vsaka druga umetnost poseben način SPOZNAVANJA sveta, v filozofskem besednjaku bi rekli, da je teater ena od možnih gnoseologij. Da bi teater ostal

teater, mora ostati zvest edino tej gnoseologiji, temu edinstvenemu uvidu, ki ima še predrenesancno, še pogansko védenje sveta, ki svet torej vidi v celovitosti, nerazdrobljenega, še ne raztujenega na dušo in telo, na subjekt in objekt, na vsebino in formo, na umetnost in politiko, uvid torej, ki si predrzno domišlja, da lahko svet zajame in po svoje preoblikovanega izvrže bolj resničnega kot je tisti pravi. Ta metamorfoza je čarovnija, ki ji ne bi verjeli, če se ne bi oblastniki sveta te izmišljotine, tega teatra, tega prepotenega in prašnega brbotanja teles, narisanih pokrajin, ponarejenih oblek, lažnih glasov, sposojenih čustev in izmišljenih besed bali bolj kot resničnega sveta. Čarovnija nastane, kadar smo vsi prevzetno prepričani, da bo naša izmišljotina, naša predstava, bolj resnična od sveta in da imamo mi, ki bomo z vsako predstavo govorili nekaj novega, bolj prav kot vsi drugi.

MEDVEDI NA SLOVENSKEM ODRU **Aleksander Zorn**

Milan Kleč prinaša s svojo »Polko« v slovensko dramatiko nenavadne reči. folklorne elemente, znane iz ljudskih iger, pravljicne osebe iz iger za otroke, živali, hkrati pa čisto klasične komedijske junake sodobnega sveta. Folklorni in pravljicni elementi so zarisani na ozadje naše razpoznavne sodobnosti, izven svojega avtohtonega žanrskega okolja, gibljejo se torej v »tujem« svetu, zato delujejo nenavadno, absurdno, groteskno, hkrati pa globoko alegorično. Vse to nam pravi, da imamo pred seboj novo, presenetljivo gledališko igro, ki odpira nemara podobno pot kot sodobna slovenska proza z imeni Kalčič, Kovačič, Filipčič, Gradišnik itd., tisto pot, ki je v prozo pripeljala najrazličnejše pripovedne žanre, tudi ljudske in pravljicne. Širjenje proznega prostora s požiranjem žanrskih mej dobiva s Klečevimi igro morda tudi v dramatikii svoj odziv, v tem primeru pa gre za širšo preobrazbo slovenske literature. Klečevi junaki in njihova zgodba so na začetku čisto preproste komedijske osebe v »gorski postojanki«, sindikalni koči predelovalcev kož, kjer so na oddihu. V to »zavestno izolacijo«, kakor imenuje dopust eden izmed junakov, vdre vest, da so se po deželi pojavili volkovi, ki so prišli » od onstran « in zdaj napadajo »vse živo«. Volkovi nosijo znak nečesa tujega, norega, grozljivega, hkrati pa seksualnega in prvinekega. Junake popade preganjavica, pomešana z negotovostjo in dvomom o resničnem obstoju volkov, ki ga še stopnjuje sporna pojava volka-poštarja. Resnice ni moč preprosto ugotoviti, ker si dejstva nasprotujejo. Normalna zdrava pamet govori, da volk ne more biti poštar in volkov najbrž sploh ni, volčje zavijanje govori nasprotno. Tukaj se srečamo z igro konstitutivno dvoumnostjo pojavov. Resnice ni moč preprosto ugotoviti: živali so morebiti ljudje in ljudje so živali. Prav soočenje »realističnega« polja dramskih oseb in »nerealističnega« polja (pravljicnih in folklornih) živali konstitutivno omogoča dvom in negotovost. Resnica ni nič več preverljivega, nič na realnosti pojavov ugotovljivega, med »realnostjo« nastopajočih ljudi in »nerealnostjo« pojavljajočih se živali. Med realizmom in pravljicnostjo, med pametjo in norostjo. Tako lahko živali postanejo dramske osebe. Odgovor Klečevih junakov na »nore« dogodke je prav tak: preobleka v živali, ki slednjič postane preobrazba. Pred

volkovi se je moč po mišljenju junakov braniti samo tako, da postaneš še močnejša žival, ta pa je medved. Ko pa se naši junaki preoblečejo v medvede in preženejo volkove, ko postanejo del narave, preženo tudi ljudi. Pregon izletnikov, s katerimi bi lahko skupaj zapustili gozdove, je odločilen. Biti medved je bolje kot biti človek. Biti medved pomeni biti razsvetljen, svoboden, močan in božanski. To je temeljna razlika od ljudi. Biti medved, pomeni biti del narave, del velike božanske svobode. V tej svobodi velja samo zakon močnejšega. Želja po moči, ki je junake spremenila v medvede, jim je tudi ukrojila usodo. Tisti, ki ne more postati pravi medved, je ubit od medveda, tisti, ki postanejo medved, so ubiti ali ujeti od ljudi. Samo prevarant Bartolič, ki je lahko oboje, ostane zmagovit. Svobodni in božanski medved, so pobiti in ujeti. Iz folklorne komedije se rojeva tragična alegorija. Ali so potem tudi volkovi »od onstran« del božanskega in svobodnega? Ali je to tisto, kar ogroža ljudi?

Franci Križaj

Aleksander Zorn

Klečeva igra v svojem osupljivem razpletu odpira mnoga vprašanja sodobnega sveta. V razsulu antropocentrizma, ki ga postavi pred nas, se poigra z njegovo apologijo. In vse je spet dvoumno in kompleksno hkrati, kakor more biti samo v umetnosti.

**SLOVENSKO
LJUDSKO GLEDALIŠČE
CELJE**

vabi v novo sezono 1981 - 1982

Domače in tuje komedije, evropska klasika, drame, satire, burleska, krstne uprizoritve, slovenske in jugoslovanske praižvedbe, igre za otroke, gostovanja drugih gledališč.

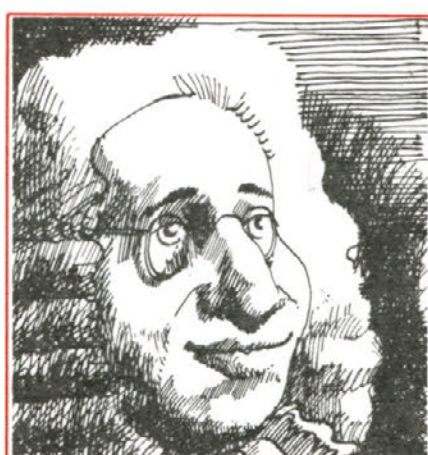
Stalni sedež v gledališču. 20 do 50 odstotkov popusta.
Plačevanje v obrokih. Predstave ob izbranih dnevih.

Milan Kleč

Polka

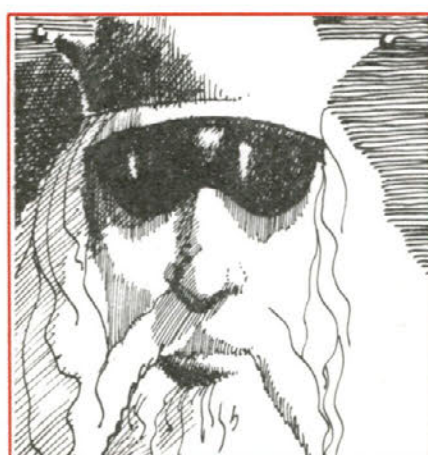
Skupina izletnikov v samotni gorski koči, zunaj pa krdelo volkov. Odrezani od sveta se rešujejo preoblečeni v medvede. Ta svojevrstna preobleka pa postaja vse bolj njihova pristna istovetnost, to pa je izredna priložnost za spretnega računarja, za raznovrstne manipulacije z njihovo novo svobodo. Nenavaden in svež humor, jasnost in enostavnost besednega izraza, odrsko učinkovita metaforika. Krstna uprizoritev, začetek sezone. Predvidoma že 25. septembra. Režiser Franci Križaj.

J. B. P. Molière

Žlahtni meščan

Premožni meščan si na stara leta omisli učitelje, ki naj bi ga podučili v raznih veščinah in strokah, da bi bil čimbolj podoben pravemu plemenitašu. Humorno jedka satira na jaro gospodo, bolno nečimer-nost in povzpetništvo. Delo, ki bo zavoljo svoje univerzalnosti in briljantnih odrskih značajev vedno aktualno in dobrodošlo. Premiera sredi oktobra. Režiser Franci Križaj.

Alenka Goljevšček

Kralj Matjaž, kako se imaš ?

Za otroke in mladino bo uprizorjena privlačna igra, grajena na duhoviti domisllici. Začne se s prihodom srednjeveškega kralja Matjaža in njegove Alenčice v naš stehnzirani in brezosebni svet, ki pač ni več primeren za take individualne junake. Avtorica nas z bogastvom svoje domišljije popelje v čas pravljič in čas našega vsakdana. Znotraj teh na videz nezdružljivih svetov nas igra zaveže, da najdemo pot do kralja Matjaža naše prihodnosti. Premiera 6. novembra 1981. Režiser Iztok Valič.

Henrik Ibsen

Gospa z morja

Žena uglednega zdravnika hrepeni po morju, po skrivnostnem pomorščaku, ki mu je nekoč pripadala. Skrivnostni tujec se vrne. Njeno odločitev se preverja na temelju svobodnega izbora med njim in zdajšnjim soprogom. Norveški dramatik nam govori o večno sanjskem svetu, o nepopolnosti človeka in njegovi potrebi po drugačnem svetu, po drugačni izpolnitvi, kakor pa jo dajeta materialna blaginja in varnost zakonskih institucij. Premiera 25. decembra. Režiser Albert Kos.

Wendy Kesselman

Sestri

Štiri ženske, štiri igralko - služkinji in gospa s hčerjo - v izredno nežni in hkrati grozljivi atmosferi prefinjenega in histeričnega nasilja nad človekom. Tekst, nastal je lani v ZDA, je povzet po resničnem dogodku, zgodil pa se je v tridesetih letih v Franciji, v času rastočega fašizma, nacizma in stalinizma. Premiera 19. februarja 1982. Režiser Zvone Šedlbauer.

Milan Kundera

Jakob in njegov gospodar

Komedija češkega pisatelja, snov je povzel po Denisu Diderotu, nam s preprosto filozofsko modrostjo govori o večni, usodni povezanosti gospodarja in slugo. Nerazdružljivo, tragično - humorno se vrtita vedno v istem krogu. Z dobršno mero robate ironije in užitne opolzčnosti nam junaki pripovedujejo začinjene dogodivščine, ki takoj pred nami oživijo z duhom in telesom. Razkošno doživetje gledališkega odra in njegove pripovedi. Premiera 16. aprila 1982. Režiser Franci Križaj.

Istvan Örkény

Družina Totovi

Totovi so družina, ki se na skrajno humoren, že kar groteskno poneumljen način klanja mitu militaristične vsemogočnosti. Tekst obračuna z militarizmom in nevrednimi človeškimi nrami. Blizu je burleski, vendar v najboljšem pomenu te besede. S tem delom bo gostovalo za celoten abonma Primorsko dramsko gledališče iz Nove Gorice v marcu 1982. Režiser Harag Györy.

Abonmaji

Premiera, Sobota, Torek, Sreda, Kozjansko, Šentjur, Laško, Žalec,
Mladinski 1, 2, 3, 4, 5 in šolski 1, 2, 3, 4, 5.

Gledališka blagajna

je odprta dnevno od 9. do 11. in od 18. do 20. ure. Dosedanje abonente
bomo vpisovali od 1. do 12. septembra, nove od 14. do 19. septembra.